అసలు లేని వడ్డీ

వీణాదేవి

పెళ్లికూతురి మొగలి జడలా మెరిసిపోతోంది పంటకాలువ.

అందులో విరిసిన వెండిపువ్వులా వెలిగిపోతున్నాడు చంద్రుడు.

అడ్డాల్లో పిల్లకి పాలిస్తున్న చల్లని తల్లిలా వున్నది పల్లానవున్న గున్న మామిడి.

దూరాన పైటలా ఎగురుతున్న తెర చాపకు స్వాగతం పాడుతోంది ఆవలిగట్టు సరుగుడుతోట.

ఎప్పుడూ ఇలా ఉండిపోతే బాగుండునన్నట్టుంది ప్రకృతి.

కాని దారితప్పిన పిట్టలా మూలిగేడు కాలివంతెనమీద నున్న విశ్వనాథం. అతనిమట్టుకు. ప్రకృతి. పచ్చగడ్డిలో పడుకొని ఆకాశంలోని చుక్కల్ని చూస్తూ పకపక నవ్వే పడుచులావున్నా ఒక చేమెట్టపొలంలోని కింద ఉేడు దిష్టిబొమ్మలా ఉన్నా ఒకటే. పరిసరాలకు అతని మీద ప్రభావంపోయి ఎన్నేళ్ళయిందో అతనికే గుర్తులేదు.

"నేనూ ఒక మనిషినే. నాకూ మనిషిగా బతికే హక్కూ, నవ్వే అర్హతా ఉన్నాయి. అయినా సంసారపు రాతి పర్వతంక్రిందపడి. నేనూ ఒక మనిషినే అన్న అంశమే మర్చిపోయే దీనస్థితికి ఎందుకు దిగజారిపోయేను. ఏడుపు ఒక్కటేనా ప్రభూ నువ్వు మా కిచ్చే మానవానుభవం. అని ఆలోచించే మానసిక శక్తి కూడా లేకపోయింది అతనికి.

చింకిగా, బరువుగా అయిపోయిన పాత ఖద్దరు కోటులో-వాసనపోయిన అత్తరు మరకలా కనిపిస్తుంది జీవితం అతనికి.

పరిగెత్తే కారుమీదపడి తుళ్ళే వెన్నెలా ఖరీదైన హోటలుగదిలో అద్దంమీద పడే విద్యుత్కాంతీ అతనికి సూదుల్లా గుచ్చుకుంటాయి.

అతనూ ఒకప్పుడు-అంటే ఇల్లప్పుడెప్పుడో-ఖరీదైన హోటళ్ళకే వెళ్ళేవా. మడత నలగని సూట్లే వేసుకునేవాడు. తన జీవితం విరగని వెండికలలా కారు వెనకసీట్లోనే-ఖరీదైన జోళ్ళల్లోనే గడిచిపోతుందని సకారణంగానే ఆశించేవాడు.

ఎప్పుడూ చెరగనట్టు కనిపించిన ఆప్పటి జీవితపు మొఖమల్ రంగులు ఎప్పుడో వెలిసిపోయేయి. ఆ మరుపే మంచి దనిపిస్తుంది అతనికి. లేకపోతే కాలేజీలో తను స్పోర్ట్సపై ప్రైజులు పుచ్చుకున్నప్పుడు పిల్లలు కొట్టిన క్లాప్స గుర్తుకొచ్చినప్పుడు పాలకోసం ఏడవడానిక్కూడా శక్తిలేని పసిపిల్లలా నీరసపడిపోతాడు అతను.

ఆ జీవితానికి భగ్గుమని నిప్పు పెట్టింది తన దత్తత చెల్లదన్న మూడోకోర్టు తీర్పు తన తల్లికి దత్తత చేసుకునే అధికారం లేదనీ, ఉన్నా ఆమె తనని దత్తత చేసుకోలేదనీ, చేసుకున్నా ఆ దత్తత చెల్లదనీ, చెల్లినా ఎప్పుడో చనిపోయిన తన దత్తత తండ్రి తాలూకు ముప్పై ఎకరాల్లో మూడుగజాలు కూడా తనకి రావనీ ఇచ్చిన ఆ తీర్పు, వెన్నెల ఏట్లో, వెండినావలో వెళ్తున్న తన జీవితాన్నీ తననీ పీకేసి, పులి కోరల మధ్యా, పాముకోరలమధ్యా పడేసింది. తీర్పునాటికి లత్క్యపెట్టని బి.య్యే. తీర్పు తర్వాత పూర్తిచేసి పది మంది కాళ్ళూ పట్టుకుంటే దొరికిందల్లా ఎల్.డి.సి. ఉద్యోగం. అది ఉద్యోగం కాదు, ఊడిగం. ముదరగా, ముదరగా యు.డి.సి. అయ్యేడు అతను. రిటైరయ్యేలోగా హెడ్‌గుమస్తా అయి, తను చెయ్యని తప్పులక్కూడా చీవాట్లు తినొచ్చు.

యినైనా, తన మట్టుకి తనకి చింత లేదు. తను మొగాడు. కాని...పాతికేళ్ల క్రింద నాగవల్లికుండలా నిండుగా కాపురానికి వచ్చి, నిత్యం ఏడిచే ఓటికుండలా అయిపోయిన కమలని చూస్తేనే, ఎవరో అదృశ్య శత్రువు నిప్పులచేత్తో వెనక దెబ్బ కొట్టినట్టుంటుంది. కాపరానికి వచ్చిన రోజుల్లో సన్నగా, పొడుగ్గా, నల్లచీర కట్టుకున్న దంతపు బొమ్మలా ఉండేది ఆమె. వయసొచ్చినప్పటికీ సన్నగానే ఉంటుంది. ఇప్పుడు కూడా ఆమె నవ్వితే పూలజల్లు పడ్డట్లే ఉంటుంది!

కాని...ఆమె నవ్వడం ఎప్పుడు? కట్నాలూ, కానుకలూ సరిగ్గా జరపలేదని నిత్యం పెద్దకూతురి కళ్ళల్లో నీరు

తెప్పించే కనకారావుని తల్చుకుంటే ఏ తల్లి చావుని వెంటనే కోరుకోదు?

నిజమే. అనుకున్న కట్నం అంతా ఇవ్వలేకపోయిన మాట నిజమే. గత సంక్రాంతికి బట్టలు పెట్టలేకపోయిన మాటా నిజమే. కాని కనకారావుకి తన పరిస్థితులు పూర్తిగా తెలుసునే. పెరిగిన బాధ్యతలూ—ఎదగని అవకాశం—ఎగిరిపోవడానికి పిల్లలు చేసే రెక్కల చప్పుడూ—చాలని గూడూ—కుట్టని చిరుగులూ—నీరు యింకిన కళ్ళఎరుపూ—అన్నీ—అన్నీ తెలుసునే కనకారావుకి! తను ఎన్ని పస్తులు పరమాన్నంగా స్వీకరించి రామంగాడిని మెడిసిన్ చదివించేడో - చదువులయ్యేక వాడు తన స్వార్థంకోసం, తనకి నచ్చిన దానికోసం ఎంత క్రూరంగా, ఎంత నిర్దయగా తనని అప్పుల మొసళ్ళకి వదిలేసి అవతలిగట్టుకి వెళ్ళిపోయేడోకూడా తెలుసునే కనకారావుకి. కాని...కాని ఏ మనిషీ మరొకడ్ని హింసించే అవకాశం వస్తే వదులుకోడేమో!

ఏమైతే నేం. యీ సంక్రాతికి ఫరవా లేదు. చీమూ, నెత్తురూ కలిసి ఇప్పటికి డెబ్భైఐదు రూపాయలయ్యేయి. యీ మూణ్నెల్లలో ఆ పాతికా పూర్తిచేసేస్తే కనకారావు గురించి ఒకసంవత్సరం మంచిగా ఆలోచించవచ్చు.

"ఛీ! ఛీ!! ఏం మనుషులు!" అని మనసులోనే తిట్టుకొని కాలుస్తున్న సిగరెట్టు కాలువలోకి విసిరేసేడు విశ్వనాథం.

బాత్‌టబ్‌లో పసిపాపలా నవ్వుతున్న చంద్రుడు విరిగి వెయ్యిముక్కలైపోయేడు. విశ్వనాథం యింటివేపు తిరిగేడు.

భూమి చెంపమీది కన్నీరులా, కాలువ కారుతూనే వుంది.

* * *

విశ్వనాథం భోంచేస్తున్నప్పుడు వాకిట్లో లాంతరుపక్కని ఆఖరివాడు, భారతీయులు సౌభాగ్యంకోసం ఆంగ్లేయులు ఎందుకు పాలించవలసి వచ్చిందో అర్థంకాక మూడుసార్లు చదివేడు. మెడికల్ మార్కులు వచ్చినా బి. య్యే. కూడా చదువుకోడాకిని నోచుకోని రెండోకూతురు పక్కింటివాళ్ళ పాతపత్రిక తిరగేస్తోంది. మిగతా యిద్దరు కుమారరత్నాలూ విశ్వనాథం మొహంమీదే సిగరెట్ పొగ ఊదే ధైర్యం చాలక వీధిలోకి వెళ్ళినట్టున్నారు.

భోంచేసి చెయ్యి ఒత్తుకుంటూ వీధి అరుగుమీద కూలబడ్డాడు విశ్వనాథం.

ఎదుటి చూరుకింద వంచినతల ఎత్తకుండా నిలబడి ఉందొక గాడిద.

పక్కింటి పక్షవాతం వాడు పెళ్ళాన్ని తిడుతూనే వున్నాడు.

కన్నీరు యింకిపోయిన కన్నులా మండుతోంది మూడో యింటితోని ఒక హారికెన్ లాంతరు

చలికి, మూలిగి యింకా గట్టిగా ఉండచుట్టుకుపోయింది తల్లిపోయిన వీధి కుక్కపిల్ల.

విశ్వనాథం యింకో అయిదేళ్ళలో రిటైరు అయిపోతాడు. ఆ తర్వాత ...

ఆలోచించే ధైర్యం లేకపోయింది విశ్వనాథానికి. జీవితాన్ని ఆ రాత్రి ఆఖరుసారిగా తిట్టి అతను పడుకోబోడానికి లేవబోతూవుంటే వచ్చేడు సత్యనారాయణ. అతను విశ్వనాథం తోటి గుమాస్తా.

అతను సన్నగా, నల్లగా, పొడుగ్గా వుంటాడు. అతని మొహాన్ని ఎప్పుడూ రెండ రోజుల గడ్డం పెరిగివుంటుంది.

అతని భుజాలమీద ఎప్పుడూ మూడు జన్మల దరిద్రం పేరుకొని వున్నట్టుంటుంది.

కాని మనిషి నిజాయితీపరుడు కావడమువల్ల ఎప్పుడూ ఎవరో అదృశ్య శత్రువుతో యుద్ధం జరుపుతున్న వాడిలా బెదురు బెదురుగా వుంటాడు.

అబద్ధ మాడడన్న కీర్తి అతను కష్టపడే సంపాదించుకున్నాడు.

అతను చొరవగా విశ్వనాథం దగ్గర్నుంచి సిగరెట్లూ అగ్గిపుల్లా లాక్కుని, "బాబూ విశ్వనాథం! చల్లకొచ్చి ముంత దాచేవాడిని కాను. అలాగని ముష్టికి బనారసు సంచీపట్టుకు రావలసిన వాడినీ కాను. నాకు అర్జంటుగా డబ్బుకావాలి, నీ దగ్గరెంతుంది?" అని ఊపిరి సలప నివ్వకుండా అడిగేసి, సిగరెట్టు అంటించి ఇంకా వెలుగుతున్న అగ్గిపుల్ల వెల్తురులో విశ్వనాథం కళ్ళల్లోకి చూశేడు.

దేవుఁడు కళ్ళల్లోకి చూసినా దమ్మిడీ వుందని వప్పుకునే పరిస్థితిలో లేడు విశ్వనాథం.

అంచేత సత్యనారాయణే "నాకు తెలుసురా బాబూ నువ్వూ ఒక జోగివేనని. కాని నీకూ నాకూ వున్న బేధమేఁవిఁటంటే నువ్వు పఠానుగాడి అప్పు తీర్చేశేవు. నేను తీర్చలేదు. నువ్వు అడిగితే వాడిస్తాడు. నే నడిగితే పీక నొక్కేస్తాడు.

"కాబట్టి నువ్వు వాడి నడిగి - ఎక్కువొద్దు - ఒక్కయాభై పట్రా. వా డెక్కడ దొరుకుతాడో నీకు చెప్పక్కర్లేదు. వాడి నెక్కడ తప్పించుకోగలనో చేతనైతే నాకు చెప్పు. కాని రేపు సాయంత్రానికల్లా ఒక యాభై తెచ్చిపెట్టు.

"వాడి పాత అప్పు యీ జన్మలో తీర్చను. ప్రతి ఫస్టుకీ వడ్డీ వాడిమొహాన్ని కొట్టేస్తున్నాను. వాడి క్కావల్సింది వడ్డీ. మనక్కావల్సింది అసలు!

"యీ అప్పుమాత్రం - యిదుగో ఈ డిశంబర్లో మా ఆడదాని శిస్తులు రాగానే అణా పైసలతో తీర్చేస్తాను. కాబట్టి బాబ్బాబూ! కాదనకు. ఇవి కాళ్ళే అనుకో," అని క్షణం తటపటాయించి కాళ్ళే పట్టుకున్నాడు. విశ్వనాథం కాళ్ళకి ఉతకితలు వేసినా చలించలేదు.

అంచేత సత్యనారాయణే మళ్ళీ ప్రారంభించేడు. "ఎల్లుండి మా అల్లుడు వస్తున్నట్లు. ఉత్తరం వచ్చింది. ఇన్నేళ్ళకి మీ మేనగోడలి కాపురం చక్కబడేటట్టుంది. దాని మొగుడు వచ్చిన వెంటనే దాన్ని తీసుకొనిపోతాట్ట."

"ఇలా టప్పుడుకూడా నీ టిక్కట్టూ, నీ పెళ్ళాం టిక్కెట్టూకూడా నువ్వే కొనుక్కో అంటే-నన్నూ, నా కూతుర్నీ కూడా తనెక్కబోయే రైలుకింద తోసేసి మరీ వెళ్ళిపోతాడు.

కాబట్టి బాబ్బాబూ - యీ ఆపద-ఈ అవసరం ఎలాగైనా గడిపిపెట్టు. యీ బాకీకీ, రెండేళ్ళనుండి నువ్వు నా కివ్వవలసిన బాకీకీ ఎటువంటి సంబంధంలేదు నన్ను నమ్ము. నేను దేవుఁడిలాంటి వాణ్ణి. మాటివ్వను గాని, యిస్తేమీరను

"నువ్వు మాటిస్తేనేగాని నేను వెళ్ళను లేకపోతే యిక్కడే పీకపిసుక్కుచస్తాను, అని ఆగేడు.

అతని కూతురి ప్రసక్తి వచ్చేసరికి విశ్వనాథం మనసు వికలమైపోయింది. ఐదేళ

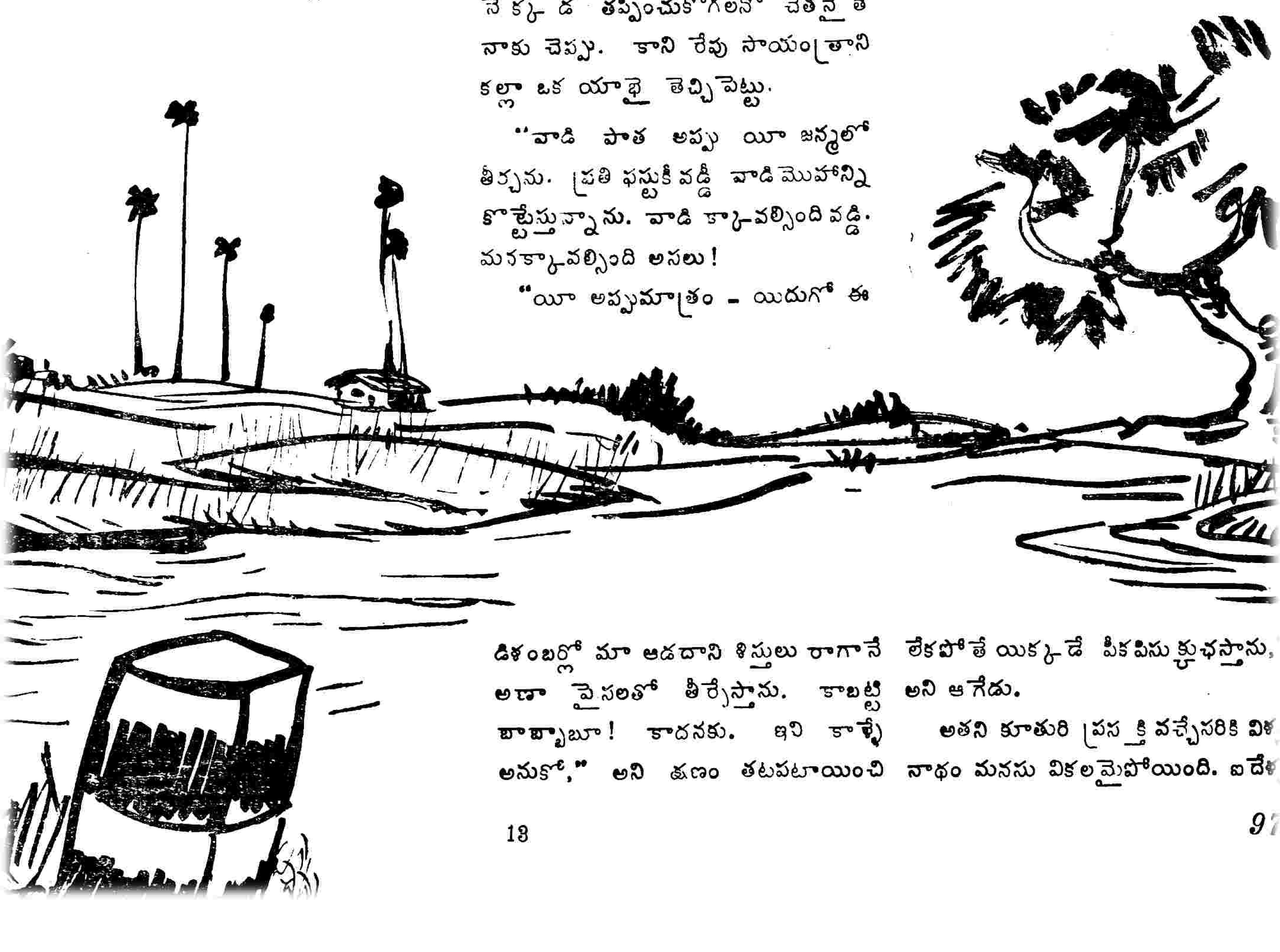

ంద ఆమె తొలి కాన్పుకి వచ్చింది. అప్పుడు చేసిన జబ్బులో - మంచంలో ఉండ - ఆ నీడలో ముత్యాలు కక్కే-చేపల్లా వున్న ఆమెకళ్లూ - మెడలో మాయమైన బంగారుగొలుసు - కాలికి యినపసం కెల- విశ్వనాథానికి గుర్తుచ్చేయి. అప్రయత్నంగా అతనికి తన పెద్దకూతురు గుర్తొచ్చింది.

''సరే రేపురా,'' అని విశ్వనాథం అన్నాక. "ఏం బతుకులురా - బాబూ మనవి.'' మనకంటే కుక్కలు నయం- అంటూ సత్యనారాయణ లేచేడు.

యింటి కెళ్తున్న సత్యనారాయణకి నవ్వూ, ఏడుపూ ఒక్కసారి వచ్చేయి తనకి అర్జంటుగా యాభై రూపాయిలు కావలసినమాట నిజమే. కాని కూతుర్ని కాపరానికి పంపడానికిమాత్రం కాదు. దానికి కావల్సిన డబ్బు తన దగ్గరుంది. కాని అన్నమాట తప్పకుండా వెంకట్రావు అప్పు తీర్చడానికి మాత్రం తన దగ్గర యాభయ్యీ లేవు.

ఇంటి కెళ్ళిన సత్యనారాయణకి కాబూలీవాడూ, కాలయముడూ ఒక్క రూపంలో ప్రత్యక్షమైనట్టు కనిపించేడు వెంకట్రావు. కాని వెంకట్రావుకిమాత్రం కాబూలీవాడి కండలూ, కాలయముడి దునుబోతూకూడా లేవు. అతను పిసికి పారేసిన ట్యూబులా అతినీరసంగా వుంటాడు తన కడుపున పుట్టిన వారి శత్రువు తనేనేమోనన్న భయం రోజు రోజూ అతనిలో పెరిగిపోతున్న మనిషిలా అతను ఎవరితోనైనా అతి ఎపోలజిటిక్ గా మాట్లాడుతాడు. ఎవరూ అతనితో మాట్లాడకుండా వున్నప్పుడే అతనికి హాయిగా వున్నట్టుంటుంది. అతను ఎవరితో ఏ విషయం మాట్లాడుతున్నా—దేముడి మంచితనంలో నమ్మకం తగ్గిపోతున్న మనిషిలా-ఏదో చెప్పలేని బాధ అనుభవిస్తాడు. అతి సామాన్య విషయాలుకూడా ఒక పట్టున అతనికి అర్థంకావు. తన పెళ్ళికాని పెద్దకూతురు పాతిగోఏటే ఎందుకు లేచిపోయిందో— తన రెండోకూతురికి ఎందుకు సంబంధాలు రావడంలేదో-తన భార్య నూతిలో పడి ఎందుకు చచ్చిపోయిందో-తనని పట్టుకున్న దగ్గు ఎందుకు తగ్గదో — అతనికి తెలియదు. అతను ఎలిమెంటరీ స్కూలు మేష్టరు.

"సత్యం, నువ్వే కాపాడాలి. రేపు మా పెద్దాడికి టెర్మ్ ఫీజు కట్టాలి, బాబ్బాబూ, ఒక్కయాభై తక్కువొచ్చేయి. కాస్త సర్ది పెట్టేవా పుట్టినే యిచ్చేవనుకుంటాను. కాదనకు" అని అతను మరి మాట్లాడలేకపోయాడు.

"సరే రేపురా" అన్నాడు సత్యం.

"నేను ప్రమాణం చేస్తున్నా. నువ్వు సర్దితే పాత అప్పుకింద జమకట్టుకోను. యీ ఫస్టుకి దసరా కట్నాలొస్తాయి. నీ బాకీ తప్పకుండా తీర్చేస్తా. నువ్వూ పిల్లల వాడివే. నాకు తెలును" అంటూ ఏడవడానికి సిగ్గుపడుతున్న వాడిలా ఆగిపోయేడు.

''రేపు రమ్మన్నానుగా" అని సత్యం విసుక్కున్నా అతన్ని అమాంతం కౌగలించుకోందే వెంకట్రావు కదలలేదు. వెళ్తూ వెళ్తూ "నీ ఋణం ఎలా తీర్చుకోవాలో తెలియడంలేదు సత్తెం" అని కృతజ్ఞత తెలియపర్చేడు.

"అంటే తీసుకోబోయేది తీర్చవేవిటి?" అని సత్యం అన్నప్పుడు అతను విస్తుబోయేడు.

* * *

ఊరవతల ఒక గుట్ట.

ప్రియురాలి నడుమును చుట్టిన ప్రియుని చెయ్యిలా దాని చుట్టూ కాంక్రీటు రోడ్డు.

గుట్టమీద రాజభవనంలా కలెక్టరాఫీసు. దాని ఎదుటి మైదానంలో లేతగా, సన్నగా ఎదిగిన ఆడపిల్లల్లా అక్కడా, అక్కడా సరుగుడుచెట్లు.

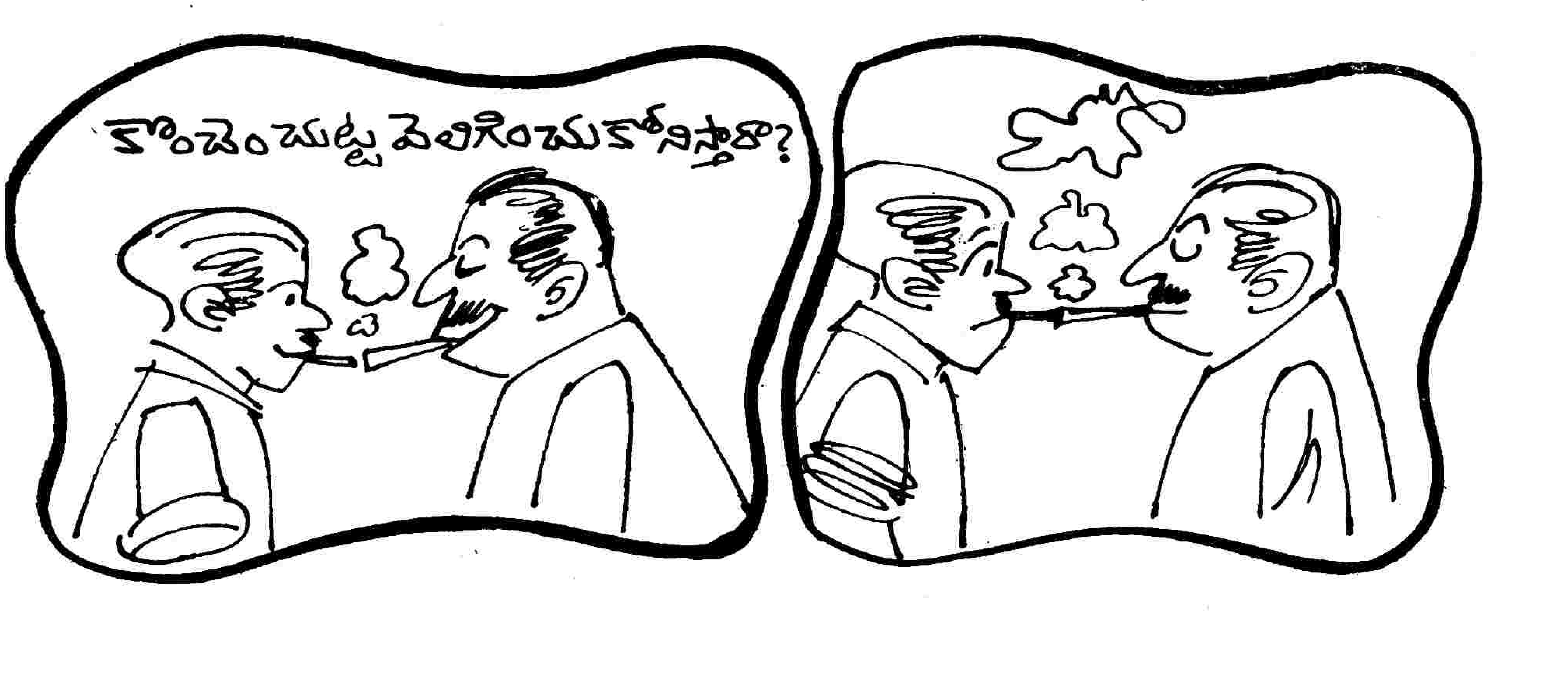

సాయంత్రం ఎండ ఉండవలసినంత వెచ్చగానూ, సముద్రపు గాలి చల్లగానూ వున్నాయి.

గుట్టమీద నిల్చున్న విశ్వనాధానికి సైకిళ్ళమీద గుట్ట దిగిపోతున్న మనుషులంతా విషపు వరదకి భయపడి పారిపోతున్న వాళ్ళలా కన్పించేరు. కొంతసేపటికి అంతా వెళ్ళిపోయేరు కాబూలీ, విశ్వనాధం తప్ప. దూరంగా కేంటీన్లో ప్లేట్లు కడుగుతున్న చప్పుడు వినిపిస్తోంది.

కాబూలీ ఆరడుగులు పైనేవుంటాడు. అతని పాగాకి పదిమూరల బట్ట కావాలి. అతని పైజమాకి పాతిక గజాలు కావాలి. అతనికి పూటకి పది పరోటాలూ, పూర్తి ప్లేటు పలావూ కావాలి.

పచ్చిమాంసం తిని అరిగించుకో గలిగిన మనిషిలా అతను బలంగా వుంటాడు. అతని మొహంలో పెట్టుబడిదారులకు వుండే ఆత్మవిశ్వాసం కనిపిస్తుంది.

ఏడుకొండలవాడి దగ్గర వడ్డీ పుచ్చుకున్నప్పుడు కుంచం తిరగేసి కొల్చిన కుబేరనీతిలో అతనికి–అతను హిందువు కాకపోయినా–పూర్తి నమ్మకంవుంది.

"నిలువుదోపులు పుచ్చుకునే వెంకటరమణమూర్తి వడ్డీలు మాత్రం కట్టగలిగి అసలు కట్టలేక కొండెక్కిపోయేడు. వడ్డీలేని అప్పు అయినా తీర్చలేక స్మశానాలు పట్టిపోయేడు సత్యహరిశ్చంద్రుడు."

అప్పు ఆడదైనా చెయ్యగలదు. కాని అది తీర్చడంకంటే తనువుతో కైలాసం వెళ్ళడం సుళువు.

"బాకీలు వసూలు చేసుకోడానికి కావలసింది కోర్టుకాదు. కండ. బాకీ వసూలు చేసుకోవడానికి విశ్వామిత్రుడు వకీల్ని పెట్టుకోలేదు. నక్షత్రకుడిని నియమించేడు. విశ్వామిత్రుడిలా కాకుండా వ్యాపారి స్వయంగా బైల్దేరితే మరీ మంచిది.

"మెలకువలు తెలిస్తే బాకీలు వసూలు చేసుకోవడం మంచినీళ్ళప్రాయం. బాకీ తీర్చకపోతే తంతానననాలి. తన్నాలి. ఆఖరికి అప్పుచేసినవాడి కొడుకు చచ్చినా బాకీ కట్టందే శవాన్ని శ్మశానం చేరనివ్వననాలి. అప్పటికే చేర్చేస్తే కాల్చనివ్వననాలి. కాలిస్తే అర్పేస్తాననాలి."

ఇవి కాబూలీ నమ్మకాలు, అతను యిక్కడి ప్రజల సౌకర్యంకోసం పెళ్ళాం పిల్లల్ని దూరదేశంలో వదిలి – వడ్డీ పుచ్చుకోకూడదన్న తనమత సిద్ధాంతాన్ని కూడా అతిక్రమించి– పెద్ద పెట్టుబడితోనే వడ్డీ వ్యాపారం చేస్తున్నాడు.

అతన్ని ధైర్యంగానే అప్పు అడిగేడు విశ్వనాథం. ఆతనికి యిద్దామని వున్నా యివ్వనన్నాడు. యివ్వలేనన్నాడు. చేతిలో కానీ లేదన్నాడు. యీ వేళ బాకీ కట్టాల్సిన కనకం కాజువల్ లీవ్ పెట్టేసేడన్నాడు. కనకంగాడు ఖచ్చితమైన బద్మాష్ అన్నాడు. నన్ను కాదని ఎక్కడికి వెళ్తాడని ప్రశ్నించేడు. యీ వేళ కాకపోతే రేపైనా అతనిచేత బాకీ కక్కిస్తానన్నాడు. "కల్ మిలో" అని ఆశ చూపించేడు.

* * *

అదే రాత్రి విశ్వనాథం తన దగ్గరున్న యాభై తీసి, కాబూలీవాడు తనకు ఆ డబ్బు యివ్వడానికి ఎన్ని తిప్పలు పెట్టేడో, ఆఖరికి తను వాడి దగ్గర ఆ మొత్తం ఎలా పీకగలిగేడో, వర్ణించి చెప్పి మరీ సత్యానికి యిచ్చేడు.

అదే రాత్రి ఆ యాభై రూపాయలూ సత్యనారాయణ, వెంకట్రావు, వజీరుద్దీను, జార్జి చేతులు మారి కనకారావుని చేరుకొని మర్నాటి ఉదయం కాబూలీ హస్తగతంఅయి సాయంత్రానికి మళ్ళీ విశ్వనాథాన్ని చేరుకున్నాయి.

కాబూలీ దగ్గర డబ్బు పుచ్చుకొని జేబులో పెట్టుకుంటున్నప్పుడు విశ్వనాథానికి ఏడుపులాంటి నవ్వు వచ్చింది.

పరా:– కాబూలీ నెలకు రూపాయకు పదిపైసలు వడ్డీ పుచ్చుకొనును. ★